

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 04 0 K 005715 19 Kžž
Sarajevo, 03.03.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Trećestepeno vijeće Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, sastavljeno od sudija Pavlović Slavka kao predsjednika vijeća, Begić Jasmine i Idrizović Sedina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Herić Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.M., zbog krivičnih djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, sve u vezi člana 48. istog zakona, odlučujući o žalbi branitelja optuženog M.M., izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 04 0 K 005715 17 Kžk od 22.03.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 03.03.2021. godine, u prisutnosti zamjenice glavnog federalnog tužitelja Tirić Alme i branitelja optuženog M.M., advokata J.B., a u odsutnosti uredno obaviještenog optuženog M.M., donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog M.M. odbija se kao neosnovana i presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 04 0 K 005715 17 Kžk od 22.03.2019. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva Zeničko-dobojskog kantona broj T04 0 KTRZ 0008935 12 od 05.08.2013. godine, koja je potvrđena dana 15.08.2013. godine od strane Kantonalnog suda u Zenici, optuženom M.M. je stavljeno na teret da je učinio krivična djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: KZ SFRJ) i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, sve u vezi sa članom 48. istog zakona.

Presudom Kantonalnog suda u Zenici (u daljem tekstu: prvostepeni sud) broj 04 0 K 005715 16 K od 15.06.2015. godine, optuženi M.M. (u daljem tekstu: optuženi) oglašen je krivim za krivična djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, sve u vezi sa članom 48. istog zakona, pa su mu uz primjenu čl. 41., 42. i 43. preuzetog KZ SFRJ, za navedena krivična djela najprije utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1

(jedne) godine, te je optuženi, uz primjenu člana 48. istog zakona, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 8 (osam) mjeseci. Istom presudom je odlučeno da se oštećeni, temeljem odredbe člana 212. st. 1. i 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), sa imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak, a na temelju člana 202. stav 1. istog zakona, optuženi je obavezan na plaćanje cjelokupnih troškova krivičnog postupka, o čijoj visini će biti odlučeno posebnim rješenjem nakon pribavljanja neophodnih troškovnika, te je obavezan na plaćanje paušala u iznosu od 50,00 KM, koji je dužan platiti sudu u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Vrhovni sud FBiH) broj 04 0 K 005715 17 Kž od 10.03.2016. godine, žalba branitelja optuženog je djelimično uvažena, presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005715 13 K od 15.06.2015. godine je ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom suđenju, Kantonalni sud u Zenici je presudom broj 04 0 K 005715 16 K 2 od 10.04.2017. godine, optuženog na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobodio od optužbe da je učinio krivična djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, sve u vezi sa članom 48. istog zakona. Istom presudom je odlučeno da se oštećeni, temeljem odredbe člana 212. stav 4. ZKP FBiH sa imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak, a na osnovu odredbe člana 202. stav 3. ZKP FBiH, optuženi je „oslobođen obaveze naknade troškova krivičnog postupka“ i odlučeno je da isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Vrhovni sud FBiH) broj 04 0 K 005715 17 Kž 2 od 19.10.2017. godine, djelimično je uvažena žalba kantonalnog tužitelja u Zenici, presuda Kantonalnog suda u Zenici broj 04 0 K 005715 16 K 2 od 10.04.2017. godine ukinuta i određeno je održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom FBiH.

Nakon okončanja pretresa pred Vrhovnim sudom FBiH, kao drugostepenim sudom, donesena je presuda broj 04 0 K 005715 17 Kžk od 22.03.2019. godine, kojom je optuženi oglašen krivim za krivična djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, sve u vezi sa članom 48. istog zakona, pa su mu uz primjenu čl. 41., 42. i 43. preuzetog KZ SFRJ, za navedena krivična djela najprije utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine, te je optuženi, uz primjenu člana 48. istog zakona, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Istom presudom, na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećeni S.J., G.M., O.K. i I.B. sa imovinskopravnim zahtjevom su upućeni na parnični postupak. Nadalje, optuženi je na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, te je odlučeno da troškovi krivičnog postupka koji se odnose na prvostepeni postupak i postupak odlučivanja o žalbama protiv prvostepenih

presuda padaju na teret budžetskih sredstava Kantonalnog suda u Zenici, a ostali troškovi koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom FBiH, padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Protiv drugostepene presude Vrhovnog suda FBiH žalbu je izjavio branitelj optuženog, advokat J.B. iz Z. (u daljem tekstu: branitelj), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe.

Federalni tužitelj je u podnesku broj T04 0 KTRZZKŽ 0008395 19 2 od 22.08.2019. godine, predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici trećestepenog vijeća ovog suda koja je održana u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH u odsutnosti uredno obavještenog optuženog, branitelj optuženog je u cijelosti ostao kod osnova, razloga i prijedloga iz žalbe, koju je ukratko i obrazložio, prilažući u spis dokaze o zdravstvenom stanju njegovog branjenika (kao dokaz zašto optuženi nije mogao pristupiti na sjednicu vijeća i izražavajući saglasnost da se sjednica održi u njegovoj odsutnosti), dok je zamjenica glavnog federalnog tužitelja u cijelosti ostala kod navoda i prijedloga iz citiranog pismenog podneska.

Trećestepeno vijeća ovog suda je na osnovu člana 321. ZKP FBiH ispitalo pobijanu drugostepenu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, nakon čega je odlučilo kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Osporavajući drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branitelj u žalbi samo navodi (strana 2. pasus drugi) da je „vijeće žalbenog odjeljenja povrijedilo odredbe člana 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH. Izreka presude je nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude, te u navedenoj presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, pa je prilikom donošenja presude vijeće počinilo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, obzirom da je nepravilno primijenilo odredbe ZKP FBiH, što je bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude“. Na ovaj način, branitelj u žalbi samo citira zakonski tekst odredbe člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, a ne konkretizira kojim konkretno propustima suda su učinjene takve povrede u pobijanoj presudi. Isto se odnosi i na tvrdnju da su učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, pri čemu nije navedeno ni koja konkretno odredba procesnog zakona je povrijeđena. Imajući to u vidu, te da je u postupku po žalbi, u smislu člana 321. ZKP FBiH, isključena mogućnost ispitivanja pobijane presude po službenoj dužnosti u odnosu na žalbeni osnov postojanja bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, to nije bilo moguće ni ispitati da li su one zaista i učinjene u pobijanoj presudi.

S druge strane, navodima branitelja iznesenim na strani 7. pasus peti obrazloženja žalbe, da je „vijeće proizvoljnom ocjenom dokaza dovelo u pitanje pravnu sigurnost i povjerenje u institucije koje su kao državni organi ovlašteni za izdavanje dokumenata na temelju kojih ostvaruju određena prava, te da je time učinjena povreda člana 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH“, ustvari se osporava pravilnost utvrđenja prvostepenog

suda u odnosu na ocjenu provedenih materijalnih dokaza. O tim prigovorima će se ovo trećestepeno vijeće očitovati u nastavku obrazloženja, prilikom ocjene žalbenih prigovora koji se odnose na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Ne mogu se prihvatiti žalbeni navodi branitelja kojima osporava pravilnost utvrđenja u pobijanoj presudi da je optuženi u vrijeme učinjenja krivičnih djela imao svojstvo pripadnika HVO, budući da branitelj, nakon što citira razloge suda na kojima je taj zaključak zasnovan, iznosi vlastitu tvrdnju da su ti razlozi neutemeljeni. U daljem slijedu žalbe, branitelj ističe da iz iskaza svjedoka odbrane J.T. i B.T. nedvosmisleno proizilazi da je optuženi bio čuvar stoke, jer je imao tri mobilizirana sina, te da u tom svojstvu nije imao nikakve veze sa ratnim zarobljenicima, niti je u tom svojstvu mogao učiniti krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika. Međutim, ovaj sud nalazi pravilnim zaključak suda da je optuženi krivična djela učinio u svojstvu pripadnika HVO, jer se taj zaključak zasniva na iskazima svjedoka S.J. i G.M. koji su saglasno potvrdili da je optuženi kritičnog dana nosio crnu uniformu i bio naoružan puškom i da su optuženog zvali „domobran“, te da ih je skupa sa još jednim mladićem, pripadnikom HVO, odveo na kopanje rovova na borbene položaje HVO, te na iskazu svjedoka I.B., koji je naveo da je optuženog vidio na mjestu zv. Ž.r., gdje je optuženi čuvao 12-14 zarobljenika da ne pobjegnu, pri čemu je imao pušku „papovku“ i bio obučen u kabanicu. Osim toga, sud se pozvao i na materijalne dokaze iz kojih proizilazi takav status optuženog i to na jedinični i matični karton optuženog (VOB 2 i VOB 3), kojima se potvrđuje da je optuženi bio pripadnik VP 1766 u periodu od 01.06.1992. godine do 20.01.1996. godine, pa dakle, i u inkriminisanom periodu. Osim što su neargumentirane žalbene tvrdnje da pripadnici HVO-a nisu nikada nosili crne uniforme, te da su jedinični kartoni popunjavani 10.05.1994. godine, dakle naknadno i za jedinicu koja ne postoji, kako tvrdi branitelj, oni ne dovode u pitanje navedeno utvrđenje suda, jer se sud o identičnim prigovorima odbrane očitovao u pobijanoj presudi, koje razloge kao pravilne prihvata i ovo vijeće, a ti razlozi se konkretno i ne osporavaju. Također, sud je ocjenjujući svojstvo optuženog u vrijeme učinjenja krivičnih djela, cijenio i navode svjedoka odbrane J.T. i B.T., te i po ocjeni ovog vijeća, pravilno zaključio da njihovi navodi da je optuženi bio mobilisan u službu HVO kao čuvar stoke i da se vodio u evidenciji, ne isključuju, nego potvrđuju pripadnost optuženog kao pripadnika HVO i da je on, očigledno imao i druga zaduženja u pogledu vođenja zarobljenika na određene položaje i čuvanje tih zarobljenika, kako je to utvrđeno iz iskaza oštećenih. Taj zaključak nije doveden u pitanje ni tvrdnjom branitelja da iz dokaza kojeg je provela odbrana „Radna karta za pričuvni sastav vojske HVO“, slijedi da optuženi nije imao svojstvo pripadnika HVO u inkriminisanom periodu u kojem dokumentu su, prema navodima iz žalbe, upisani pripadnici brigade... Ž., a na kojem spisku se ne nalazi ime optuženog, budući da se o identičnom prigovoru odbrane sud očitovao na strani 9. pasus prvi pobijane presude, ali se žalba ne bavi datim razlozima, niti ih osporava, pa se neosnovanim ocjenjuju žalbeni prigovori kojima se osporava pravilnost utvrđenja suda da je optuženi u kritično vrijeme djelovao u službi HVO kao jedne od zaraćenih strana u sukobu.

Nadalje, bez osnova je žalbeni prigovor branitelja da je na pretresu pred ovim sudom tužitelj „fiktivno“ izmijenio optužnicu u pogledu mjesta izvršenja krivičnih djela, bez bliže konkretizacije, jer se ne zna mjesto izvršenja krivičnih djela, samo navodeći da su

ona učinjena „na području općine Ž.“ a da je vijeće prihvatilo takvu izmjenu optužnice, iako nije na konkretan način utvrđeno koja je to kota, odnosno lokalitet i koja je to pozicija na ratnim kartama. S tim u vezi, valja ukazati da je u skladu sa izvršenom izmjenom optužnice, u izreci pobijane presude i to u njenoj preambuli, kao mjesto izvršenja krivičnih djela jasno određeno „područje općine Ž.“, a pod tačkama 1. i 2. su i bliže određena mjesta učinjenja predmetnih krivičnih djela za koje je optuženi oglašen krivim, tako što je u tački 1. određeno „na uzvišenju prema borbenom položaju Armije RBiH, u pravcu naselja G. i D.L... a pod tačkom 2. „u mjestu Lj., općina Ž.“ pa je bez osnova žalbena tvrdnja da mjesto učinjenja krivičnih djela nije precizno određeno, odnosno utvrđeno. Osim toga, branitelj je identične prigovore isticao i tokom drugostepenog postupka, te su u pobijanoj presudi (strane 12. i 13. obrazloženja) dati sasvim jasni i dovoljni razlozi iz kojih je sud utvrdio da su krivična djela učinjena na mjestima označenim u izreci pobijane presude. Ti razlozi su zasnovani kako na iskazima svjedoka i oštećenih S.J., G.M., O.K. i I.B. koji su opisali mjesto izvršenja krivičnog djela, te predočavanjem originalne topografske karte spornog područja svjedocima S.J., G.M. i O.K. i drugim materijalnim dokazima konkretno navedenim i obrazloženim u pobijanoj presudi. I po ocjeni ovog trećestepenog vijeća, pozivanje branitelja u žalbi na fotokopije topografskih karata, koji dokaz je izvela odbrana u prilog tezi da se ranjavanje oštećenih S.J. i G.M., odnosno ozljeđivanje oštećenog I.B. nije dogodilo na mjestu označenom u izreci presude, ne dovodi u pitanje takva utvrđenja suda, jer i ovaj sud nalazi pravilnim iznesene razloge u pobijanoj presudi. Kako se branitelj u žalbi ne bavi datim razlozima iz pobijane presude, nego u žalbi ističe identične prigovore kao i tokom prvostepenog postupka i na pretresu pred drugostepenim sudom, žalbeni prigovori izjavljeni u tom pravcu, ocjenjuju se neosnovanim. Isto se odnosi i na žalbene navode kojima branitelj potencira činjenicu da je svjedok G.M. odstupio od svog iskaza datom u istražnom postupku, tvrdnjom da tada nije naveo ime optuženog, da je i njega i svjedoka S.J. federalni tužitelj navodio kakve će dati odgovore u vezi lokacije mjesta događaja, ističući da su svjedoci ranije izjavili da su ranjeni na Ž.r., pri čemu selektivno citira određene navode ovih svjedoka. Međutim, navedeni žalbeni navodi nemaju uporišta u realnom stanju spisa predmeta, jer se sud o svim tim prigovorima veoma detaljno očitovao u pobijanoj presudi i naveo razloge zašto ih smatra neprihvatljivim (strana 11. pasus prvi i strana 13. obrazloženja), koje kao pravilne prihvata i ovo vijeće pa ih nema potrebe ponavljati, tako da navedeni žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost takvih utvrđenja suda.

Branitelj u žalbi nadalje prigovara da su iskazi svjedoka S.J. i G.M. lažni, jer iz njihovih iskaza proizilazi da su ranjeni dok su bili jedan pored drugog, a da iz Uvjerenja ministarstva... broj 07/43-03/1-8/17 od 15.02.2017. godine, proizilazi da je S.J., kao zarobljenik HVO ranjen dana 25.06.1993. godine na Ž.r., a da iz Uvjerenja Armije RBiH VJ 5080 broj 07/101-89 od 30.10.1993. godine, zatim Uvjerenja ministarstva..., Služba... broj 18-10-01-41-1-67-6/04 od 28.10.2004. godine, te rješenja Službe..., broj: UP-I-06-41-424/2005 od 07.02.2005. godine, proizilazi da je G.M. ranjen dana 09.07.1993. godine prilikom kopanja rovova u mjestu O.b.. Branitelj smatra da navedeni dokazi potvrđuju da je svjedok S.J. ranjen drugog datuma tj. 25.06.1993. godine, a ne isti dan kada i oštećeni G.M., dok u odnosu na G.M., iz materijalnih dokaza proizilazi da je ranjen na drugom mjestu, pa je stava da ovi dokazi potvrđuju da su njihovi iskazi lažni.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

I po ocjeni ovog vijeća, pravilno je zaključeno u pobijanoj presudi da navedeni dokazi nemaju nikakav odlučan značaj, imajući u vidu sve one razloge navedene u pobijanoj presudi u pogledu ocjene vjerodostojnosti iskaza navedenih oštećenih, odnosno, dokaze koji istinitost njihovog kazivanja potvrđuju. Imajući u vidu da su iskazi svjedoka S.J. i G.M. u odnosu na odlučne činjenice međusobno saglasni i saglasni sa iskazom svjedoka O.K., koji skoro na identičan način opisuju inkriminisane radnje optuženog opisane pod tačkom 1. pobijane presude i okolnosti pod kojim ih je optuženi preduzima, te da su njihovi iskazi potvrđeni i materijalnim dokazima navedenim na strani 14. obrazloženja presude, među kojima su i ljekarski nalazi Doma zdravlja Ž. iz kojih jasno proizilazi datum ranjavanja navedenih svjedoka i to 09.07.1993. godine, pravilnim se ocjenjuje zaključak suda da navedeni dokumenti na koje se branitelj poziva, predstavljaju administrativne akte čiji sadržaj ne obavezuje sud da ih prihvati kao tačne i istinite, nego da ih cijeni u korelaciji sa drugim dokazima. Iz tih razloga, i ovo vijeće smatra da okolnost, da je u navedenim dokumentima kao mjesto ranjavanja upisano O.b. za G.M., a kao datum ranjavanja S.M. 25.06.1993. godine (umjesto 09.07.1993. godine), nema nikakav odlučan značaj kada je u pitanju ocjena vjerodostojnosti iskaza navedenih svjedoka. Žalbena tvrdnja da su navedene dokumente izdali nadležni organi na osnovu kojih su ovi svjedoci ostvarili pravo na invalidninu, pa da se ti podaci imaju smatrati validnim i da su stoga iskazi ovih svjedoka kontradiktorni i lažni, ocjenjuje se neprihvatljivom. Pri tome je važno istaći da branitelj apsolutno u žalbi zanemaruje materijalnu dokumentaciju iz koje jasno proizilazi da su ovi svjedoci ranjeni dana 09.07.1993. godine, jer postoje specijalistički nalazi izdati od ljekara Doma zdravlja Ž. na osnovu evidencije iz protokola te zdravstvene ustanove, dok se ime S.J. nalazi na spisku povrijeđenih i zbrinutih osoba dana 09.07.1993. godine sačinjenog od strane Doma zdravlja T.. Žalbom se ne osporavaju navedeni dokazi, niti razlozi suda izneseni u tom pravcu, pa i ovo vijeće smatra da dokumenti na koje se branitelj poziva u žalbi, ne dovode u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedoka S.J. i G.M., niti pravilnost navedenih utvrđenja prvostepenog suda, iz kojih razloga suprotni žalbeni prigovori nisu mogli biti uvaženi.

Neosnovanim se ocjenjuju žalbeni navodi branitelja da ničim nisu dokazani navodi izmijenjene optužnice da je optuženi (oštećene) „snažno udarao po raznim dijelovima tijela kundakom puške nanoseći im snažnu tjelesnu i duševnu bol i patnju“ i da to ne proizilazi niti iz iskaza svjedoka niti materijalnih dokaza. Ovo stoga, što iz pobijane presude jasno proizilazi da su svjedoci S.J. i G.M. saglasno naveli da je optuženi zarobljenim licima koje je sprovodio da kopaju rovove, među kojima su bili i ova dva svjedoka, često naređivao da lijegaju po blatu, psujući im, te da ih je udarao kundakom puške, a konkretno svjedoka S.J. udarao u predjelu leđa i bubrega. Stoga se suprotni žalbeni navodi nisu mogli uvažiti.

Branitelj nadalje osporava vjerodostojnost iskaza svjedoka O.K., ukazujući selektivno na određena navodna odstupanja u iskazu ovog svjedoka datog na pretresu u toku drugostepenog postupka, u odnosu na njegov iskaz dat pred prvostepenim sudom. Međutim, po ocjeni ovog vijeća, ne radi se ni o kakvim odstupanjima u pogledu odlučnih činjenica, niti branitelj osporava navode ovog svjedoka koji se odnose na odlučne činjenice (navodi da je ovaj svjedok na glavnom pretresu iz 2014. godine, na

upit odbrane naveo da se kritični događaj desio u devetom mjesecu 1993. godine (što je očiti lapsus) i da je bio prisutan kad je G.M. ranjen, da se to desilo na brdu V. kad su odvedeni da kopaju rovove, da je taj dan N.Z. rekao optuženom „M.M., evo ti ljudi vodi ih“, a da je na pretresu rekao „M.M., evo ti ljudi vodi ih na V.“. Ni ukazivanje u žalbi da je ovom svjedoku priznato svojstvo ratnog vojnog invalida zbog bolesti kičme, a ne, kako u žalbi navodi „zbog nekakvog udaranja ili ranjavanja kako se to navodi u optužnici“ ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka, a time ni pravilnost činjeničnih utvrđenja iz pobijane presude, budući da se ni u presudi ne navodi da je ovaj svjedok ranjen u predmetnom događaju, niti da je on konkretno zadobio udarce kundacima.

Branitelj žalbom nastoji osporiti pravilnost utvrđenja iz tačke 2. pobijane presude da je optuženi učinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, time što iznosi tvrdnju da se u optužnici (iako je predmet žalbe pobijana presuda) navodi da su I.B. nanijete povrede zbog kojih je prebačen u ambulantu Ž., bez konstatacije da li se radi o težim ili lakšim povredama „iako težina povrede predstavlja konstitutivni element bića krivičnog djela iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, a koje za posljedicu ima smrt, tešku tjelesnu povredu, teško narušavanje zdravlja...“

Nisu osnovani navedeni žalbeni prigovori.

Tačkom 2. pobijane presude optuženi je oglašen krivim da je učinio navedeno krivično djelo tako što je nečovječno postupao prema civilu I.B., na način bliže opisan u izreci presude, koje konkretne radnje se žalbom i ne osporavaju. Krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ može biti učinjeno sa više alternativno određenih radnji izvršenja, a jedna od njih je i nečovječno postupanje prema civilnom stanovništvu. Kako se u skladu sa pravilima međunarodnog prava, nečovječno postupanje definiše kao namjerna radnja ili propust kojom se nanosi ozbiljna duševna ili tjelesna patnja ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, a kakvo postupanje optuženog na štetu oštećenog I.B. je u konkretnom slučaju i utvrđeno u pobijanoj presudi, to je neprihvatljiv žalbeni navod da neoznačavanjem težine povrede u optužnici, nedostaje konstitutivni element predmetnog krivičnog djela.

Osporavajući vjerodostojnost iskaza svjedoka I.B., branitelj u žalbi ističe da iz Uvjerenja... broj 1769/2001 od 03.01.2001. godine proizilazi da je adresa boravka pri hapšenju ovog svjedoka S..., pa da se „postavlja otvoreno pitanje da li je on ikada bio u Ž., pa i ako jeste, onda je ovo uvjerenje nezakonit dokument ili falsifikat“. Međutim, očito je da branitelj pogrešno tumači navode „adresa boravka pri hapšenju“ jer je logično da se to odnosi na registriranu adresu stanovanja svjedoka u vrijeme hapšenja, a ne na adresu na kojoj je uhapšen, pri čemu zanemaruje sve one dokaze i iznesene razloge suda na kojima su zasnovana utvrđenja u odnosu na tačku 2. pobijane presude. Stoga se navedeni žalbeni navod, od strane ovog vijeća ocjenjuje neosnovanim.

Nadalje, branitelj u žalbi iznosi identične prigovore kao i tokom prvostepenog postupka, iznoseći tvrdnju da je svjedok I.B. prilikom provođenja radnje prepoznavanja opisao osobu koja je prema njemu preduzela inkriminisane radnje, a da taj opis ne odgovara izgledu optuženog, pri čemu opisuje sadašnji fizički izgled optuženog, Međutim, o

identičnim prigovorima odbrane sud se detaljno očitovao u pobijanoj presudi, navodeći zašto ih ne prihvata (strane 17. i 18. obrazloženja), polazeći od toga da iz navedenog zapisnika o prepoznavanju proizilazi da je svjedok I.B. bez dileme u dva kruga prepoznao optuženog na fotografiji, nakon što mu je predloženo pet fotografija različitih osoba, te da ga je prepoznao i u sudnici kao učinitelja predmetnog krivičnog djela. Međutim, žalba branitelja se uopće ne bavi razlozima iz pobijane presude, niti ih osporava, a te razloge kao pravilne prihvata i ovo vijeće nalazeći da vjerodostojnost iskaza navedenog svjedoka žalbom branitelja nije dovedena u pitanje.

Paušalnim se ocjenjuju žalbeni navodi kojima branitelj upoređuje opis kojim je svjedok I.B. opisao osobu koja je prema njemu preduzimala inkriminisane radnje, a koji je dao prilikom provođenja radnje prepoznavanja, sa opisima koje su navodno dali svjedoci S.J. i G.M. prilikom provođenja radnje prepoznavanja, pri čemu branitelj smatra da postoje odstupanja u njihovim opisima. Kako zapisnici o prepoznavanju od strane svjedoka S.J. i G.M. kao dokazi nisu izvedeni tokom prvostepenog postupka ni na pretresu pred ovim sudom, niti je na tim dokazima zasnovana pobijana presuda, navedeni žalbeni prigovor se, usljed paušalnosti, nije mogao ni ispitati.

U preostalom dijelu žalbe branitelj uglavnom ponavlja već istaknute navode, iznoseći vlastite tvrdnje da nijedan dokaz ne dovodi optuženog u vezu sa izvršenjem krivičnih djela, osporavajući mjesto učinjenja krivičnih djela „iz optužnice“, ukazujući na sadržinu ranijeg ukidnog rješenja ovog suda od 10.03.2016. godine kojim je ukinuta prvostepena presuda, na završnu riječ njegovog pokojnog kolege, ranijeg branitelja optuženog datu pred prvostepenim sudom, pri čemu se ne bavi razlozima iz pobijane presude, niti osporava odlučna činjenična utvrđenja. Međutim, tako koncipiranim žalbenim navodima nije dovedena u pitanje pravilnost pobijane presude, jer ovo vijeće nalazi da je drugostepeni sud donio pobijanu presudu cijeneći svaki dokaz zasebno, a potom i u međusobnoj vezi jednih sa drugima u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH i da je činjenično stanje u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrđeno. Stoga se neosnovanim ocjenjuju suprotni žalbeni navodi branitelja optuženog.

Također je bez osnova i žalbeni prigovor kojim branitelj ističe da je optuženi provedenim dokazima doveo u sumnju da je krivična djela zaista i učinio i da se takva sumnja rješava primjenom principa in dubio pro reo iz člana 3. ZKP FBiH. S tim u vezi valja istaći, da navedeni princip podrazumijeva obavezu suda da izvrši savjesnu ocjenu svakog dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima i da iznese ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, te, na temelju takve ocjene izvede zaključak o dokazanosti ili nedokazanosti određenih činjenica i u slučaju da i dalje postoji sumnja u pogledu činjenica koje čine obilježje krivičnog djela i o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, tu sumnju presudom riješi na način koji je povoljniji za optuženog. Kako je u konkretnom slučaju, drugostepeni sud izvršio upravo tako ocjenu izvedenih dokaza i za svoju ocjenu dao razloge koji isključuju postojanje sumnje u pogledu sigurnosti činjeničnih zaključaka drugostepenog suda, neosnovano se žalbom branitelja optuženog ističe da oglašavanje optuženog krivim za predmetna krivična djela predstavlja povredu principa in dubio pro reo.

Iz svih navedenih razloga, trećestepeno vijeće ovog suda nalazi da pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog pobijanom presudom, žalbom branitelja nije dovedena u pitanje.

Branitelj optuženog je u uvodnom dijelu žalbe označio da drugostepenu presudu osporava i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ali je u žalbi izostalo obrazloženje tog žalbenog osnova, pa je trećestepeno vijeće ovog suda u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH, cijeni da žalba branitelja optuženog, podnesena zbog pogrešno, odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Ispitujući pravilnost odluke o izrečenoj kazni optuženom, trećestepeno vijeće nalazi da je drugostepeni sud od olakšavajućih okolnosti koje se stiču na strani optuženog cijenio njegovu raniju neosuđivanost, stariju životnu dob optuženog koji je rođen... godine, kao i njegovu izuzetno teško zdravstveno stanje, jer isti boluje od papilarnog karcinoma štitne žlijezde sa metastazama karcinoma štitne žlijezde u vrat i u pluća, a od otežavajućih okolnosti je cijenio njegovu upornost i bezobzirnost pri učinjenju krivičnog djela iz tačke 1. izreke presude, budući da je u oštećene S.J. i G.M. pucao više puta. Sud je ipak, utvrđene olakšavajuće okolnosti cijenio osobito olakšavajućim okolnostima koje u smislu člana 42. tačka 2. preuzetog KZ SFRJ, ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, pa je optuženom za svako od krivičnih djela za koje ga je oglasio krivim, ublažio kaznu ispod zakonom propisanog minimuma, te mu za krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ mu također utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, pa ga na osnovu člana 48. preuzetog KZ SFRJ osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, nalazeći da će se tom kaznom postići svrha kažnjavanja.

Imajući u vidu okolnosti koje je cijenio drugostepeni sud, i ovo trećestepeno vijeće nalazi da su optuženom pravilno utvrđene pojedinačne kazne, te da mu je izrečena jedinstvena kazna zatvora za navedena krivična djela u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci pravilno odmjerena, jer takva kazna nije prestrogo odmjerena i potrebna je za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

Radi svega navedenog, trećestepeno vijeće ovog suda je odlučilo kao u izreci i žalbu branitelja optuženog odbilo kao neosnovanu u smislu člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Herić Senka,s.r.

Predsjednik vijeća
Pavlović Slavko,s.r.